

Band: Pingel - 0:07

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 535, tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 9, Sarah Vaughan, deel 1. De musicus, musicoloog, componist, arrangeur, dirigent en schrijver over muziek Gunther Schuller, door Pim Gras met regelmaat geciteerd wanneer het over zijn boek 'The Swing Era' gaat, heeft ooit van Sarah Vaughan gezegd dat zij de stem van de eeuw was, n'importe om welke muziek het gaat. Dat is nogal wat, maar in dit hoofdstuk zult u merken dat Schuller in elk geval niet geheel ongelijk had. Sarah Lois Vaughan werd 27 maart 1924 in Newark, New Jersey, geboren, overleed 4 april 1990 in Los Angeles. Op haar 7e kreeg ze haar eerste pianoles, zette die studie door tot 1939, 8 jaar. Op haar 12e zong ze in het koor van de Mount Zion Baptist Church in Newark, een tijd al, maar werd toen ook de organiste. Met 18, in april '42, won ze een Amateur Contest in 't Apollo Theater, Harlem, NYC. In april 1943, 19 jaar oud, nam haar carrière een grootse start door een engagement bij de big band van Earl Hines in Chicago, waar ze solo zong en in de vocal group, en ze was tweede pianist. Hier maakte ze kennis met Dizzy Gillespie, Charlie Parker en andere Boppers van het eerste uur, ook met zanger Billy Eckstine, die in '44 een eigen orkest begon met Sarah Vaughan als zangeres. Ze maakte platen met het orkest, ook met de John Kirby groep waarbij ze in '45-'46 zong, in '45 maakte ze ook opnamen met Gillespie en Parker, o.a. "Lover man". In 1946 begon ze haar solo-carrière die tot haar dood duurde. Na de klassieke jazzzangeres Billie Holiday, 1915-1959, de big band ster die zich later ontwikkelde tot iemand die zeer mooi ballads kon zingen met een trio, Ella Fitzgerald, geboren 1918, werd Sarah Vaughan de eerste en grootste moderne jazzzangeres. 5 januari 1953, haar laatste session bij Columbia, waar ze 5 jaar onder contract stond, met een big band plus strijkers olv. Richard Heyman en als ritmesectie Lou Stein-piano, Art Ryerson-gitaar, Frank Carroll-bas, Terry Snyder-drums. Van Rogers en Fields: "Ooh what-cha doin' to me".

plaat 1

Sarah Vaughan: Ooh, what-cha doin' to me (Rogers, Fields)
2/voorlaatst - 1:54 - Philips B 07102 L

"Ooh, what-cha doin' to me", allerlaatste opname van Sarah Vaughan voor Columbia, NYC, 5 januari 1953. Zoals dat toen nog was, moest je een jaar wachten voor je voor een andere maatschappij mocht opnemen.

^{= 2 =}
 1954 het materiaal staat inmiddels op CD - Compact
 dus, bank is Polygram van it. en gebruik van mek

10 februari was de eerste session bij Mercury, waar ze 6 jaar zou blijven. Bij de eerste session zette de maatschappij de Columbia politiek voort. Met wel meteen wat een classic zou worden: "My ~~funny~~ funny Valentine".

Sarah Vaughan: My funny Valentine (Rodgers, Hart)

~~2-1~~ - 2:55 - Mercury ~~826 321-2~~ 826 321-2

Van Richard Rodgers (muziek) en Lawrence Hart (tekst) "My funny Valentine", orkest geleid door Don Costa, Mercury, NYC, 10 februari 1954. 2 april werd het voor het jazzpubliek veel leuker. Sarah Vaughan mocht een plaat maken met haar vaste trio: pianist John Malachi die ze in de Billy Eckstine big band leerde kennen, bassist Joe Benjamin, en de fameuze Bebopdrummer Roy Haynes. Een reprise van de 1945-opname met Dizzy Gillespie en Charlie Parker: "Lover man".

Sarah Vaughan: Lover Man (Ramirez) Davis, Sheridan)

~~g~~ - 3:19 - EmArcy MG 36409 idem

"Lover man" van Ram Ramirez, Davis & Sheridan; Het tweede stuk is van haarzelf en, aardig van haar, echtgenoot nummer 1 George Treadwell (1919/1967), trompettist waarmee ze in '47 trouwde, wat later van scheidde, maar hij bleef haar manager, een tijdje. Het is een scat-improvisatie op een bekend, maar als zodanig weinig gebruikt accoordenschema, ze noemde die "Shulie-a-bop".

Sarah Vaughan: Shulie-a-bop (Vaughan, Treadwell)

~~10-1~~ - 2:42 - idem

"Shulie-a-bop", manier van zingen ongetwijfeld geleerd van Dizzy Gillespie in '43 bij Earl Hines. Ze introduceerde het trio, en de bassist heeft nooit geweten waarom hij die keer 'Crazy' Joe Benjamin was. Accoordenschema: Gershwin's "Summertime". Hoe zeer Vaughan nog echt met Bebop bezig was blijkt bij de eerste regel van "Body and soul": 'My days have grown so lonely', waarbij ze op de laatste lettergreep van 'lonely' een verminderde vijfde zingt, de 'flatted fifth'.

Sarah Vaughan: Body and soul (Heyman, Sour en nog iemand)

~~12~~ - 3:11 - idem

CD
 plaat 2

plaat 3

"Body and soul" van Heyman, Sour, Eyton en componist Johnny Green.
Nu van de gebroeders Gershwin "They can't take that away from me".

Sarah Vaughan: They can't take that away from me (I+G. Gershwin)
13 ~~13~~ - 2:39 - idem

"They can't take that away from me". Dit is Duke Ellington's
Klassieke ballad "Prelude to a kiss".

Sarah Vaughan: Prelude to a kiss (Duke Ellington)
14 ~~14~~ - 2:46 - idem

"Prelude to a kiss". Tenslotte opnieuw een stuk met een scat-
vocal ^{pure}-improvisatie, ~~veel later~~ Veel Later werd gezegd dat
Sarah Vaughan niet 'rhythm' kon zingen, deze opname niet kennend
of vergeten. Vaughan maakte later in haar carrière gewoon een
iets andere keuze. De zangeres kon toen alles, en dan kun je
kiezen, selecteren. Van Dick Jurgens met tekst van de heer
Howard "If I knew then".

Sarah Vaughan: If I knew then (Jurgens, Howard)
16 ~~16~~ - 2:30 - idem

"If I knew then". Sarah Vaughan zong met John Malachi-piano,
Joe Benjamin-bas, Roy Haynes-drums. Voor het jazzlabel van Mer-
cury: EmArcy in NYC, 2 april 1954, Dit was NDS Jazzgeschiedenis
535, MdR.

0 0 0 0 0

na op cd.

NA 207838

28:29

mont 03.04.91